

Sohbet

– İbrahim NEJAT · 23 Şubat 2010

Çok değerli şair arkadaşlarım!

Sizlerle bilgilerinizi tazelemek maksadıyla, yapmış olduğum sohbetlerde, genelde şiirde uygulanması gereken bazı kurallar üzerinde durmuştuk. Bugün sizlerle şiir üzerine genel bir sohbette bulunmak istiyorum. Ben bu yazıyı yazmazdan önce arkadaşlarımla, yazmış oldukları şiirlere de bir göz atmayı ihmal etmedim. Bazı arkadaşlarımız şiirlerinde Arapça,Farsça kelime ve tamlamalar kullanmaktadırlar.Ben de dilimin döndüğünce bunların doğru olmadığını, Fonetik olarak da bunların Türkçe karşılıklarının daha güzel olduğunu, dilin bir milletin, bir ulusun çimentosu harcı olduğunu, bizleri dil birliğimizin bir arada tuttuğunu, arkadaşınız olarak değil, bir büyüğünüz olarak yazdım. Zaten ben şu yaşımda eğer bu kelimelerin anlamını genelde bilmiyorsam bir çok arkadaşımızın anladığı inancında da değilim. İnsanları, anladıkları nesnelere etkiler. Bazı arkadaşlarımız ise Türkçe kelimelerden yeni, yeni kelimeler türetiyorlar. Onlardan ricam, o yazdıkları kelimelerin lügatta karşılıklarının olup olmadığına bir baksınlar. Lütfen dilimizi kirletmeyelim.Dilimizde (SEL,SAL) ekleri de yoktur.Ama bugün bunu kullanıyoruz Çünkü bu gerekliydi ve bu toplumda kabul gördü.Bugün duygusal diyoruz bunu i harfini incelterek yazamayız.(Milli) Bunu da sel,sal eklerini kullanarak yazamayız.Gerçi o inceltme işaretleri de kullanılmıyor artık o da ayrı bir dert.Bazı arkadaşlarımız bir dizede 25 hece civarında olan şiirler yazıyorlar.Yazılan şiir değil, okurken insana düz yazı izlenimini veriyor.Nesirlerle, fikirlerimizi ifade ederiz,duygularımızı ise şiirle dile getiririz.Şimdi diyeceksiniz ki;karşı cinse bir aşk mektubu yazarsak bu bizim duygularımızı ifade etmemiz demek değil midir?Elbette öyledir duygularımızı ifade etmiş oluruz.Ama şiir diliyle değil,şiirsel değil.Bu dil kullanılmayınca, etkileme gücü bir şiirinki kadar olamaz.Bunda elbette şairin ustalığı,ses ve anlam bakımından kelimeyi kullanım biçimi, imgelerdeki uyum ve şairin içtenliği önemlidir.Birçok arkadaşımız şiiri çok uzun yazıyor.Böyle olunca şiirin olmazsa olmazı olan bütünlüğü bozuluyor,şiir uzadıkça kafiyeye bulma sıkıntısı baş gösteriyor. Şair bu sefer şiire yabancı kelimeler kullanmak zorunda kalıyor ki bu da şairi konudan uzaklaştırıyor. Şimdi diyeceksiniz ki bunu hece ile yazanlar düşünsün.Böyle uzun yazılan şiirlerin özelliğinin bozulmaması için hece yazanlar mesnevi tarzını,düz kafiyeyi tercih ederler.Ben biraz önce uzun serbest şiirler gördüm;ne yazık ki onlarda aynı hataya düşmüşler. Ben burada isim açıklamayacağım siz de o uzun şiirleri dikkatle okuyun! Bazı hece yazan arkadaşlarımız (bahtımdan,tahtından) gibi kelimelerle kafiyeye yapmışlardır.Buradaki (DEN) ler rediftir, redifler kafiyeye sayılmazlar (tahtın, bahtım) kelimelerinde ise sadece ses benzeşimi vardır. Diğer bir konu ise şiirde nakaratla ana kafiyenin karıştırılmasıdır.Nakarat bir dizenin her dörtlük sonunda aynen tekrarlanması demektir.Ana kafiye ise bahse konu dizenin son hecesinin veya son kelimesinin veya kelime grubunun ,kendinden önce ki dörtlükteki son dizıyla kafiyelendirilmesidir.Bunu yaparken

şair, üçüncü ve dördüncü dizeleri birlikte okuyup dizelerin ne ölçüde uyum içinde olduğunu incelemelidir.Yine serbest şiirde en göze batan hata anlamsız, hatta hiçbir alakası olmayan bağdaştırmaların bol, bol yapılması. Hani (Dam üstünde saksagan vur beline kazmayı)misali.(Göz sivrisi, Dondurulmuş dinler sokağı,Her taraflar) gibi aşınası olmadığımız buna benzer söylemleri arkadaşlarımız sık, sık kullanıyorlar

Değerli arkadaşlarım!Maksadım asla ve asla onu bunu kırmak değildir.Bu sitenin yaş itibarıyla bir büyüğü olmak dolayısıyla bazı deneyimlerimi ve doğruluğuna inandığım bazı birikimlerimi sizlerle paylaşmak istedim. Hepsi bu.Umarım bu yazdıklarımın kırılan arkadaşım olmamıştır.Sevgilerimle